Andrea “Anke” Elisabeth Gantzert

In Memory of Anke

Anke left us in the early morning hours of November 12th, surrounded by her loving family.

Anke was so many things to so many of us. It is difficult to find enough words to capture all that she was and the profound impact she had on all who knew her.

A loving wife of 59 years to Theo, a wonderful caring and strong Mother to Rene (Kerri-Ann) and Mark (Sarah), a relentlessly proud Oma to Victoria(Joe), Mackenzie(Elena), Harrison, Freya (Alex), Elizabeth(Ian), Hunter (Taryn), Carter (Victoria) and Sophia, and an intelligent, kind and witty friend to so many of us. Anke was a talented artist, who never stopped creating and trying new crafts.

Anke grew up in Holland and in 1976 she and Theo made the brave decision to chart a new life for their young family by moving to Canada.

++

Theo’s memory

My Wife, Friend and Soul mate Anke died peacefully, after a long fight with Leukemia.

Anke was born on August 09, 1938 in the city of The Hague, Netherlands. She had 12 siblings Elly †, Jan †, Theo, Fia †, Toos, Truus, Henny, John †, Leo, Joke, Peter †, Harry.

There’s no skirting around the immense void that Anke’s passing has left. The pain is there, and it’s deep. Especially

when wandering around the house looking for someone who's not there.

We are now heavy with sorrow and it's OK to grieve and cry but have some comfort in knowing that Anke would like us to remember the love she had for all of us, and the moments of joy we shared.

Anke and I embarked 59 years ago on life's greatest adventure, marriage. As most of you know we started with the greatest challenge of all, an unplanned family. I don't mean that in the negative sense but life is unpredictable.

In those first few years Anke was the rock that we build on. Times were tough for her with two little kids and money being tight but she managed.

One of the reasons she was that strong probably goes back to her childhood which she spend away from home during WW2. One thing she always remembered was something no child should ever witness she said, the execution of innocent people, which she was forced to watch. This occasion made her very sensitive and emotional in the years to come.

As in every family we had our ups (many) & downs (few) especially after we moved to Canada and again she managed to show her strength, love and resilience.

The best years were definitely when Rene & Mark were growing up and became the most important part of her life. She adored her boys (not always of course because, boys are boys).

When our family grew and she became Oma she more or less lived for the grandkids.

All the grandkids loved her as well and I heard comments like "The best Oma ever".

The last few years Anke had a rough time with many medical issues of which the CLL, diagnosed in 2009, is pretty well the

main culprit. During the next few years she won her first fight through determination and a rigid medication program. In 2022 she managed to win her second fight with this disease.

But now, in the end the disease has won but not without Anke putting up a hell of a fight.

I am going to miss her a lot.

++

In 2022 Anke and Theo made the move to Vancouver Island to share a home with Mark and Sarah, and to be closer to family. Anke made the most of her time on the island, enjoying day trips to Sooke, outings to the Butchart Gardens, coffee dates, movie nights, craft experiences, afternoons enjoying the sunshine in the backyard, trips to see live theatre, highly competitive domino nights, and dinners with family and friends on the patio.

In the past three years Anke was blessed to experience the weddings of her son Mark, her grandsons Hunter and Carter and granddaughter Lizzie (via live stream from London). Anke took joy in the small things and was happy to make any occasion a celebration whether it be watching the summer Olympics, staying current on the news, or enjoying Wednesday night Survivor viewing in the mancave.

In recent years despite her ongoing health challenges Anke took advantage of travel opportunities and visited Mexico, Canada’s East Coast, France and Holland.

In recent months Anke preferred to stick closer to home and she loved nothing more than picking up a coffee from Tim’s and sitting with Theo by looking out at the ocean at Royal Bay.

There will be a celebration of Anke’s life on December 14 at 2:00PM at our home: 905 Latoria Road, Langford, BC

Ter nagedachtenis van Anke

Anke is vredig ingeslapen in de vroege ochtend van 12 november, omringd door haar liefdevolle familie.

Anke was zoveel voor zovelen van ons. Het is moeilijk om genoeg woorden te vinden om alles te beschrijven wat ze was en de diepe impact die ze had op iedereen die haar kende.

Een liefhebbende vrouw voor 59 jaar voor Theo, een geweldige zorgzame en sterke moeder voor Rene (Kerri-Ann) en Mark (Sarah), een onvermoeibaar trotse Oma voor Victoria(Joe), Mackenzie(Elena), Harrison, Freya (Alex), Elizabeth (Ian), Hunter (Taryn), Carter (Victoria) en Sophia, en een intelligente, vriendelijke en geestige vriendin voor zovelen van ons. Anke was een getalenteerde kunstenaar, die nooit stopte met het creëren en uitproberen van nieuwe ambachten.

Anke groeide op in Nederland en in 1976 namen zij en Theo het dappere besluit om een □□nieuw leven voor hun jonge gezin op te bouwen door naar Canada te verhuizen

++

Theo’s herinneringen

Mijn vrouw, vriendin en soulmate Anke is vredig ingeslapen, na een lange strijd tegen leukemie.

Anke werd geboren op 9 augustus 1938 in Den Haag, Nederland. Ze had 12 broers en zussen Elly †, Jan †, Theo, Fia †, Toos, Truus, Henny, John † , Leo, Joke, Peter †, Harry.

Er is geen ontkomen aan de immense leegte die Anke’s overlijden heeft achtergelaten. De pijn is er, en hij is diep. Vooral als je door het huis dwaalt op zoek naar iemand die er niet is.

We zijn nu zwaar van verdriet en het is oké om te rouwen en te huilen, maar het biedt enige troost in de wetenschap dat Anke wil dat we de liefde die ze voor ons allemaal had en de momenten van vreugde die we deelden, herinneren.

Anke en ik begonnen 59 jaar geleden aan het grootste avontuur van het leven, het huwelijk. Zoals de meesten van jullie weten, begonnen we met de grootste uitdaging van allemaal, een ongepland gezin. Ik bedoel dat niet negatief, maar het leven is onvoorspelbaar.

In die eerste paar jaar was Anke de rots waarop we bouwden. Het was zwaar voor haar met twee kleine kinderen en weinig geld, maar ze redde het.

Een van de redenen dat ze zo sterk was, gaat waarschijnlijk terug naar haar jeugd, die ze tijdens de Tweede Wereldoorlog buitenshuis doorbracht. Ze herinnerde zich altijd iets wat geen enkel kind ooit zou mogen meemaken zei ze, de executie van onschuldige mensen, waar zij gedwongen werd om naar te kijken. Deze gebeurtenis maakte haar erg gevoelig en emotioneel in de jaren die volgden.

Zoals in elk gezin hadden we onze ups (veel) en downs (weinig), vooral nadat we naar Canada verhuisden en opnieuw slaagde ze erin haar kracht, liefde en veerkracht te tonen.

De beste jaren waren absoluut toen Rene en Mark opgroeiden en het belangrijkste deel van haar leven werden. Ze aanbad haar jongens (natuurlijk niet altijd, want jongens zijn jongens).

Toen ons gezin groeide en ze Oma werd, leefde ze min of meer voor de kleinkinderen.

Alle kleinkinderen hielden ook van haar en ik hoorde vaak opmerkingen als “De beste Oma ooit”.

De laatste jaren heeft Anke het zwaar gehad met veel medische problemen waarvan CLL, gediagnosticeerd in 2009, de

hoofdschuldige is. De daaropvolgende jaren heeft ze haar eerste gevecht gewonnen door vastberadenheid en een strikt medicatieprogramma. In 2022 wist ze haar tweede gevecht met deze ziekte te winnen.

Maar nu heeft de ziekte uiteindelijk gewonnen, maar niet zonder dat Anke een helse strijd heeft geleverd.

Ik ga Anke heel erg missen.

++

In 2022 verhuisden Anke en Theo naar Vancouver Island om een huis te delen met Mark en Sarah en om dichter bij familie te zijn. Anke haalde het maximale uit haar tijd op het eiland en genoot van dagtochten naar Sooke, uitstapjes naar de Butchart Gardens, koffiedates, filmavonden, knutselervaringen, middagen genieten van de zon in de achtertuin, uitstapjes naar live theater, zeer competitieve domino-avonden en diners met familie en vrienden op het terras.

In de afgelopen drie jaar was Anke gezegend om de bruiloften van haar zoon Mark, haar kleinzoons Hunter (Taryn) en Carter (Victoria)en kleindochter Lizzie (Ian,via livestream vanuit Londen) te mogen meemaken. Anke genoot van de kleine dingen en maakte van elke gelegenheid graag een feestje, of het nu ging om het kijken naar de Olympische Zomerspelen, op de hoogte blijven van het nieuws of het kijken naar Survivor op woensdagavond in de mancave.

Ondanks haar aanhoudende gezondheidsproblemen reisde Anke de afgelopen jaren toch nog naar de vele plaatsen waar ze van hield zoals Mexico, de oostkust van Canada, Frankrijk en Nederland.

De laatste maanden bleef Anke liever dichter bij huis en ze vond niets leuker dan een kopje koffie halen bij Tim’s en met Theo zitten uitkijkend over de oceaan bij Royal Bay.

Anke maakte overal waar ze kwam vrienden en liet een blijvende indruk achter op iedereen die haar ontmoette.

Op 14 december om 2:00 ‘s middags zal er een viering van Anke’s leven zijn bij ons thuis: 905 Latoria Road, Langford, BC

Condolences may be offered to the family below.

McCall Gardens
www.mccallgardens.com